

et Andragende fra Jørgen Chr. Petersen af Esbjerg om forhøjet Invalideforsørgelse.

Ved Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) er modtaget et Andragende fra Enke efter Hjulmagersvend J. Petersen af København, Sorine Birgitte Petersen, om en aarlig Understøttelse.

Disse Andragender ville til sin Tid blive tilstillede Finansudvalget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1911 til 31. Marts 1912.

Forhandlingen genoptoges.

Pedersen-Nyskov: Der er i Løbet af det sidste Aars Tid talt overordentlig meget om Sparsommelighed, og det er ogsaa for Staten saavel som for den private nødvendigt at sætte Tæring efter Næring. Men om vi, naar vi skulle til at gennemføre denne Sparsommelighed, ville formaa at gennemføre den i samme Omfang, som vi formaa at tale om den, er et Spørgsmaal, som Fremtiden maa afgøre. I alt Fald staar det mig fuldstændig klart, at vi maa gaa til en Forøgelse af Statens Indtægter, thi selv om vi kunne nedsætte og maaske helt stryge en Del af de Bevilinger, som findes paa Finansloven, og selv om vi kunne naa frem til en gennemført Økonomi i vor Administration, er der paa den anden Side Udgifter, som stadig ville stige — vi behøve i saa Henseende kun at se paa Indenrigsministeriets Budget —, ligesom ogsaa nye Formaal ville kræve nye Udgifter.

Naar vanskelige Tider komme, ere Menneskene tilbøjelige til at skyde Skylden over paa hinanden, og meget ofte ere de, der maaske ved deres Virksomhed have haft den største Skyld i de Vanskeligheder, man kommer ind i, de allermest kritiske. Men Sandheden er den, som jeg synes vi alle skulde erkende, at vi dele denne Skyld med hverandre, og at det er vor Pligt som Folkets og Landets Repræsentanter ærligt og redeligt at hjælpe hverandre med at komme ud af de nuværende vanskelige Tilstande og tilvejebringe den Balance, som vi dog alle ere paa det rene med maa og skal skaffes til Veje. Det sociale Arbejde kan jo ikke standses. Den højtærede Finansminister,

hvis Interesse for det sociale Arbejde vi alle udmærket godt kende, har udtalt, at dette Arbejde skal ikke standses, heller ikke i Fremtiden.

En Del af dette Arbejde gaar ud paa at fremhjelpe og skabe indbringende Virksomhed for Landets Borgere, hvad enten de arbejde ved Landbrug, ved Haandværk eller Fiskeri. Det undrede mig derfor, da jeg forleden hørte det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) udtale sig saa skarpt overfor Loven om Oprettelse af Husmandsbrug. Det ærede Medlem udtalte sig for øvrigt ogsaa velvilligt derom, saa jeg er ikke fuldstændig paa det rene med hans Standpunkt i dette Spørgsmaal, hvad han vist heller ikke selv er. Det ærede Medlem sagde f. Eks. til at begynde med om denne Sag: „Det er i alt Fald en fortræffelig Foranstaltning, dette at skaffe Landets Børn Adgang til at besidde Landets Jord i saa stor Udstrækning som muligt“. Men efter at det ærede Medlem har beklaget sig over de store Udgifter, der ere forbundne dermed, siger han: „Var saa endda det hele lykkeligt bringende, men det er der ingen, der paa staar mere, Gang paa Gang kommer det frem, paa hvilken saare uheldig Maade denne Sag er ført ud i Livet.“

Overfor disse Udtalelser, som jo ikke fremdrage noget som helst bestemt Eksempel, men ere holdte i al Almindelighed, vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg vilde ønske, at han, forinden han danner sig en Anskuelse om, hvorledes hele dette Forhold er, selv vilde undersøge det grundigt. Paa anden, tredie, fjerde Haand at faa Meddelelse om muligt uheldige Forhold er ikke tilstrækkeligt til at komme ind i hele dette Forhold. Nej, det ærede Medlem skal selv undersøge det, og jeg vil tilraade ham at bruge en af sine Ferier til at rejse ud paa Landet og undersøge, under hvilke Forhold de jordløse Landarbejdere leve, og under hvilke Forhold de jordejende Husmænd leve. Jeg føler mig overbevist om, at naar det ærede Medlem vilde gøre en saadan efter min Mening nyttig Brug af en Ferie, vilde han ikke holde det Foredrag om igen, som han forleden holdt for os.

Det ærede Medlem mente, at Staten ofrede alt for meget, $\frac{1}{4}$ af de 4 Millioner var i Virkeligheden en Foræring, og han sagde, at Obligationerne kunne end ikke sælges for 75 pCt. Hertil skal jeg sige, at det dog maaske ikke er ganske rigtigt at regne paa den Maade. For det første behøver Staten ikke at sælge disse Obli-